

Ob takih prilikah sem na poslednje besede šestokrat pritekel, vzel v róke svoj abecednik ter pričel glásno in počasi, kakor v šoli, čitati pred babico svoj **a, i, u** tako dolgo, da napósled sama ni vedela; kaj naj počne z menoj, ali se naj smeji, ali me kara.

Nekega dne je naprosila babica sosedo, da piše (tudi pisati ni znala sama) nje mlajšej hčeri, teti mojej, pismo v nemški Gradec. Razumé se, da je med tem časom spravila mene iz hiše, „da ne bi sitnosti prodajal in motil sosede v pisanji“. Toda jaz sem bil zvit in poreden, česar se pa še danes kesam. Da-si mi ni bilo nič mari, poslušal sem pri vratih, kaj li narekuje babica sosedi. In veste li, kaj je pisala teti mojej? Da hodim jaz v šolo, da sem doma sicer sila nemiren (lagala ni babica nikdar in nikomur), ali v šoli da nekaj obetam; naj mi torej kupi teta lepo šolsko torbico, táko, kakeršna se na hrbtu nosi z obramnicami, in naj še kaj vánjo vtakne ter mi pošlje, da bodem bolj vesel. Mislite si dobre moje babice! —

Za tri dni je vže bilo vse, kakor je pisala babica. In takrat bi morali vi videti mene in njo! Ne mogli bi razsoditi, kateri se je bolj veselil torbe in púšice, črtalnikov in novega abecednika, svinčnikov in popirja in zvezkov — jaz ali ona. Neizrečeno zadovoljna sva bila obá: jaz, ker sem dobil toliko lepih stvari, babica, ker je videla mene zadovoljnega in oveseljenega.

„Gledi posljèj, da bodeš priden in takó hvaležen teti,“ požugala mi je dobra starka.

A jaz sem smejé se potegnil iz žepa svojo rdečo ruto, odél si ž njo preko glave hrbet ter vzkliknil, pokazavši se babici; „Priden, priden, babica — „gospod“ bodem, imam vže plašč.“

In ona se mi je nehoté vnovič nasmijala, rekoč: „Bodeš gospod, bodeš — prismoda!“ A govorila je te besede takó, da se jej je na lici bralo, da jej je bila povšeči moja, če prav otroška beseda. Toda kaj, ko ni upala niti, da učaka časa, ko bodem znal brati!

Mih. O. Podtrojški.

Svoja hvala, cena mala.

(Basen.)

Na drevesu je blebetalo mnogo srak in sračic. Razgovarjale so se ter tožile druga drugej, da njihovega glasú niti ljudje niti kdo drugi ne hvali.

„Bog si ga vedi, kako je to,“ pričnè neka stara sraka, „da naše petje ni v čisli in vender so naše melodije milejše in lepše nego li žgolenje slavčevo in skorjančevo.“

„Veste kaj?“ reče na to najstarejša izmej vseh blebetavk — „veste kaj? Ker nihče drug našega petja ne hvali, pa ga bomo hvalile samé!“

Ta nasvet je ugajal srakam in pohvalile so modrost svoje stare tovarišice.

„O ve neumnice!“ zakriči zdaj lisica rujavka, ki je stala pod drevesom in poslušala njihov razgovor, „kakšno korist bodete imele od tega? Ali ne veste, da se svoja hvala po blatu valja?“

Anton Kosi.

